

Изкачване на връх Казбек - 5054 м.н.в.

1 август 2022 г.

По стечение на обстоятелствата изкачването на връх Казбек заприлича на експедиция в Хималаите с цел изкачване на някой от осемхилядниците.

Ръководителят на групата – Христо Велков остана в нашия „базов лагер“ в Степантсминда. Хижа Бетлеми (бивша метеорологична станция), която се намира на 3653 м.н.в. се превърна в нашия „Лагер 1“, в който останаха Мария и Ирина. Останалите четирима – Олга, Хриси, Илиян и аз, бяхме свързката, която ще атакува върха рано сутринта на 1 август.

2:00 часа. Телефонът на Хриси звъни. Време е да ставаме. Започва обичайната среднощна суматоха, предшестваща изкачването на планински връх. Всеки от нас започва да се облича. Бързаме да не забравим нещо, въпреки че багажът е пригответен от предишната вечер. „Къде са ми чорапите?“ „Къде ми е челника?“ „Искаш ли кафе?“, „Ще приготвя сандвичи.“, „Котките ми бяха тук някъде“, „Да не забравя да взема вода!“, „Къде са ми щеките?“. Светлините от челниците проблясват в тъмнината на стаята и един по един излизаме към кухнята за чаша кафе и закуска. Излизам пред хижата и поглеждам небето. Нощта е учудващо тиха и спокойна. Топло е, няма никакъв вятър. Очаква ни прекрасно време! Трябва да изкачим 1500 метра и после да слезем обратно в хижата. Ще бъде дълъг, много дълъг ден. Връх Казбек е изправил мощната си снага над хижата и сякаш казва: „Хайде! Ела! Очаквам те да се изкачиш до мен!“. Приключваме набързо със закуската и кафето в кухнята. Мислено си подреждам отново раницата. Всичко е на място. Излизаме навън и водачът Какхи (Грузинският език е много труден!!!) преглежда екипировката на всеки от нас. Време е! Очаквали сме този миг много дълго време! Всичко е наред и можем да тръгваме. Часовникът показва 3:00. Потрепвам от студ, а всъщност може би от емоциите, които ме завладяват когато гледам върха високо над нас. Поемаме по пътеката зад хижата и вървим в тъмнината. Някъде пред нас, може би на 200 метра, виждаме светлината от челниците на група от 3 момчета, а след тях върви още един водач с един клиент. Вървим през лабиринт от камъни и лед. Земята е замръзнала и това ни позволява да вървим сравнително бързо. Чуваме река, а някъде вдясно от нас се срутват камъни. Каменопадите в този район са нещо нормално и звукът от свличането на камъни се чува почти постоянно. Какхи спира, поглежда към небето и ни посочва една звезда, която сякаш мига в синьо и оранжево. Това е Марс. Поемаме глътка въздух и продължаваме по пътеката.

Неусетно минава малко повече от час и стигаме до ледника. Слагаме котките, завързваме се на въжето и продължаваме нагоре по пътеката. Започва да се развиделява. Вървим с добро темпо. Скоро слънцето се показва и огрява връх Орцвери. Вече нямаме нужда от челниците. Продължаваме нагоре по пътеката. Целта е да излезем на платото и от там да продължим към върха. Всичко около нас е бяло, снегът проблясва красиво и с всяка изминала крачка пред нас се разкрива необятна панорама. Кавказ е красива, извънредно красива планина. Безкрайна! До където ти стигнат очите се виждат върхове и хребети. Преди

няколко дни бяхме в района на град Местиа, в подножието на най-високия връх в Грузия – връх Шхара (5193 м.н.в.). Тогава за първи път видях Кавказ и...се влюбих. Накъдето и да се обърнеш се виждат високи, могъщи върхове, които обграждат долините и селцата сгъшени в тях....но това беше преди няколко дни. Сега вървя по пътеката към връх Казбек и трябва да внимавам. Вървим уверено, с добро темпо, спазвайки дистанцията помежду си. От време на време спираме за кратка почивка. Излизаме на платото (около 4300 м.н.в.) и виждаме далеч напред другите две групи. Рано е. Имаме достатъчно време да изкачим върха и да се върнем в хижата. Продължаваме напред и нагоре. Снегът скърца под краката ни и с всяка изминала крачка се приближаваме към мечтата. Вдясно от нас виждаме връх. Искаме да вярваме, че това е връх Казбек, но Какхи бързо ни отрезвява. Това е Западния Казбек (5015 м.н.в.) и все още не можем да видим Казбек. Стъпка по стъпка, метър по метър, продължаваме да набираме височина през платото. Крачка след крачка... 4500, крачка след крачка... 4600. Поглеждам на север и виждам Русия. Продължаваме да вървим и в главата ми кънтят единствено думите „Дишай“, „Ти можеш!“ и „Продължавай да вървиш!“. Стигаме 4700, после 4800. Вече сме в подножието на върха. От Русия, по-точно от Северна Осетия, се вижда група от около 10 човека, които също са тръгнали към върха. Вероятно ще стигнем преди тях. Под един облак се вижда град Владикавказ, родният град на Какхи. Спираме за по-дълга почивка. Олга усеща, че е твърде изморена и по всяка вероятност няма да може да продължи. Група сме и няма нужда да се правим на герои. Върховете няма да се преместят. Следващото лято Казбек отново ще е тук. Сигурността на цялата група е преди всичко. Миналото лято в Алпите преживях същото и отлично разбирам как се чувства Олга в момента. Гледам на север, виждам връх Елбрус в далечината и си казвам, че 4800 метра от възможни 5054 метра всъщност не лошо постижение. Какхи предлага ако в следващите няколко минути от върха слезе неговият приятел водач с клиент да вземе Олга и да я придружи в хижата, а останалите трима да продължим нагоре. Секундите започват да текат бавно, ужасно бавно. След няколко тягостно дълги минути чуваме вик на грузински. Приятелят на Какхи слиза от върха и е готов да вземе Олга към хижата. Руската група стига до нас и продължава да се изкачва по пътеката. Какхи казва, че такива случаи са чести в планината. Понякога заради времето, понякога заради умората, хората се връщат и върхът остава неизкачен. Казва, че всеки човек има различен лимит на физическите възможности и че Олга трябва да бъде горда с това нейно постижение. Според Какхи, в този момент, това е възможно най-правилното решение. В крайна сметка той е водачът и решението е негово. Разделяме се с Олга, вземаме раниците и продължаваме към върха. Пътеката прави серпентина. Адреналинът се покачва и изпреварваме руските алпинисти. Времето е прекрасно. Слънцето се отразява в снега и блести в очите ни. Топло е. Може би е малко под нулата, а може би ни е топло заради адреналина и емоциите, които ни изпълват метри преди върха. Стигаме до превала...някъде около 4950 м.н.в. Вляво е връх Казбек, а вдясно връх Западен Казбек. Оставяме раниците и след кратка почивка поемаме по пътеката нагоре. Крачка след крачка...умората изчезва. Спирам да мисля и краката сами

продължават нагоре. Още няколко крачки, остават последните няколко метра и.....на върха сме! Щастливи! Още една сбъдната мечта! Хриси, Илиян и аз! Водачът ни е с нас, а часовникът показва 11:10. Очите ни блестят от щастие! Носим българския флаг в очите и раниците си. Хриси изважда българското знаме и се снимаме на върха. Вятърът кара знамето да потрепва в ръцете ни, а цветовете, огрени от слънцето, блестят по-красиви от всякога. Чувствам се щастлив! Много щастлив на 5054 метра, по-близо до небето, по-близо до звездите! В такива мигове всичко останало губи смисъл и в тези няколко секунди и минути се събира цялото щастие и лично удовлетворение. На върха няма табелка с написано име и височина, единствено има забита една щека с камбанка. Удрям я и се чува божествен звън, вероятно възможен единствено над 5000 метра. Може би точно заради този звън си струваше да изкачим върха. Може би! Оглеждам се наоколо. Море от облаци е под краката ни, а някъде далеч се вижда връх Елбрус. Може би той ще е следващата цел? Кой знае?